

Μια πανικόβλητη λαγουδίνα

ΤΑΝ ΜΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ του Δεκέμβρη. Στο χιονισμένο δάσος της Σκοτίας, λίγο πιο έξω απ' τη Γλασκόβη, δεν κουνιόταν ούτε φύλλο. Πυκνά σύννεφα είχαν απλωθεί πάνω απ' το φεγγάρι και το μόνο φως, εκτός απ' τα μάτια μιας κουκουβάγιας ή μιας αλεπούς που έλαμπαν στο σκοτάδι, ερχόταν απ' τα παράθυρα ενός παμπάλαιου πύργου, που ξεφύτρωνε σαν μανιτάρι στη μέση του πουθενά. Ξαφνικά, βαθιά μέσα στο δάσος, ακούστηκε το ουρλιαχτό κάποιου λύκου και την ίδια στιγμή η Ούρσουλα ντε Φλαφ κλείδωσε δυο φορές απανωτά την πόρτα του πύργου της, τρέμοντας από το φόβο.

Η Ούρσουλα ήταν μια ηλικιωμένη λαγουδίνα και μοναδική απόγονος της διάσημης οικογένειας των Ντε Φλαφ. Οι πρόγονοί της ήταν πάρα πολύ πλούσιοι, από τότε που ο προπροπροπαππος της (ο βαρόνος Φρεντερίκ ντε Φλαφ της Νορμανδίας) είχε βρει κατά τύχη μια τεράστια φλέβα χρυσού ενώ έσκαβε για καρότα. Πάνω σ' αυτή τη φλέβα είχε χτίσει τον πύργο του κι από τότε όλο το σόι

των Ντε Φλαφ είχε μετακομίσει από τη Γαλλία στη Σκοτία. Ο πύργος ήταν, στ' αλήθεια, θαυμάσιος, με πάρα πολλά δωμάτια, αγάλματα, τζάκια, πανοπλίες, πελώρια κόκκινα χαλιά και δεκάδες πορτρέτα που απεικόνιζαν τους Ντε Φλαφ σε όλο τους το μεγαλείο. Όμως απόψε, καθώς η Ούρσουλα ανέβαινε την κεντρική σκάλα όσο πιο γρήγορα της επέτρεπαν οι γέριμες πατούσες της, ο πύργος δεν της φαινόταν καθόλου θαυμάσιος. Και κάθε φορά που κοίταζε τις γιαγιάδες, τους παππούδες, τις θείες και τους θείους της στους πίνακες που κρέμονταν στ' αριστερά της σκάλας, μια φοβερή σκέψη ερχόταν στο μυαλό της, ότι ίσως πήγαινε να τους συναντήσει στον Παράδεισο των Λαγών πολύ πιο σύντομα απ' όσο φανταζόταν.

Μόλις έφτασε στο δωμάτιό της, έκλεισε βιαστικά την πόρτα, κάθισε στο γραφείο της, πήρε μια πένα κι άρχισε να ψάχνει για χαρτί. Όμως την ώρα που άνοιγε το συρτάρι, ένα φριχτό γρύλισμα ακούστηκε απ' τη σοφίτα του πύργου κι η Ούρσουλα άφησε μια κραυγή κι αναποδογύρισε το μελανοδοχείο στο πάτωμα. Η κατάσταση πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο κι ο μαύρος λεκές που απλωνόταν στο χαλί ήταν απλά η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι. Η Ούρσουλα ένιωθε έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

Γιατί εδώ και λίγο καιρό παράξενα πράγματα

είχαν αρχίσει να συμβαίνουν στον παλιό πύργο των Ντε Φλαφ. Πρώτα πρώτα, αυτά τα τρομαχτικά γρυλίσματα που ερχόντουσαν απ' τη σοφίτα, μαζί με ένα τρίξιμο σαν από παλιά σίδερα που σέρνονταν στο πάτωμα. Το μυαλό της Ούρσουλα είχε πάει αμέσως στα φαντάσματα κι είχε στείλει το ίδιο βράδυ που τα πρωτάκουσε τον Πουαζόν, τον ασβό μπάτλερ της, να ελέγξει μήπως ανάμεσα στα σκονισμένα μπαούλα κρυβόταν κάποιο πλάσμα απ' τον άλλο κόσμο, με σεντόνι κι αλυσίδα στο πόδι. Όμως ο Πουαζόν δεν είχε βρει τίποτε και το μόνο που της είχε πει ήταν πως ώρες ώρες νόμιζε πως έβλεπε δυο κόκκινα μάτια να τον παρατηρούν.

Πριν προλάβει να συνέλθει η κακόμοιρη Ούρσουλα, τα πράγματα μέσα στο σπίτι άρχισαν να πετάνε. Όχι όλα μαζί κι όχι όλες τις ώρες. Αλλά ξαφνικά, την ώρα που έπαιρνε τον καφέ της, το πιατάκι με το κέικ καρότου άρχισε να αιωρείται. Κουτάλια, πιρούνια, βιβλία, σαπούνια και μπικουτί για τα αυτιά σηκώνονταν χωρίς προειδοποίηση και κόβαν βόλτες στον αέρα. Κάθε φορά που γινόταν αυτό, η Ούρσουλα έτρεχε να κρυφτεί ουρλιάζοντας. Φοβόταν πια να ακουμπήσει οτιδήποτε.

Έπειτα είχαν ζωντανέψει οι πανοπλίες του μεγάλου διαδρόμου, στο δεύτερο όροφο του πύργου. Δηλαδή ο Πουαζόν δεν είχε βρει τίποτε μέσα, κι ας τις είχε ψάξει μία μία, αλλά η Ούρσουλα είχε δει τα

χέρια και τα κεφάλια τους να γυρίζουν αργά προς το μέρος της μια φορά που πήγαινε στη βιβλιοθήκη, στο βάθος του διαδρόμου. Και παρά τις διαβεβαιώσεις του Πουαζόν, είχε σταματήσει να πηγαίνει στη βιβλιοθήκη μόνη της και του ζητούσε να της φέρνει εκείνος βιβλία – αν και μ’ όλα αυτά δεν είχε πια και τόση όρεξη για διάβασμα.

Το χειρότερο όμως ήταν αυτά τα ουρλιαχτά του λύκου, που ερχόντουσαν απ’ το δάσος. Κι αυτό γιατί το συγκεκριμένο δάσος δεν είχε λύκους. Ο παππούς της Ούρσουλα, ο Πιερ ντε Φλαφ, είχε αγοράσει σε όλες τις οικογένειες των λύκων της περιοχής ιδιωτικά δάση στην Ελβετία, από τότε που μια αγέλη λύκων είχε επιτεθεί στην αγαπημένη του. Και τα πουλιά του δάσους, οι κουκουβάγιες κι οι νυχτερίδες, απ’ τις οποίες η Ούρσουλα είχε ζητήσει βοήθεια όλο αγωνία, της είχαν πει ότι άκουγαν κι αυτά το ουρλιαχτό και μάλιστα ότι είχαν δει έναν πελώριο λύκο να κρύβεται ανάμεσα στα δέντρα.

Ένα τέρας, προφανώς, είχε σκεφτεί η Ούρσουλα κι από εκείνη τη μέρα είχε σταματήσει τους απογευματινούς περιπάτους της γύρω από τον πύργο. Τι θα γινόταν αν ξεχνιόταν και την έβρισκε το σκοτάδι στο δάσος, στο έλεος αυτού του θηρίου, που οι κραυγές του της έκοβαν το αίμα;

Η μόνη της παρηγοριά ήταν οι δυο καλοί της φίλοι, που ζούσαν στο δάσος και την επισκέπτο-

νταν πότε πότε για να της τονώσουν το ηθικό. Ο Σνίτσι Μακ Πο, ένας αξιαγάπητος μύωπας αγριόγατος που υπέφερε μονίμως από συνάχι, κι ο Ντάρριους Αρφ, ένας μεγαλόσωμος σκύλος Δαλματίας, που ο προπροπροπροπάππος του είχε βοηθήσει τον προπροπροπροπάππο της Ούρσουλα να χτίσει τον πύργο, δουλεύοντας σαν φύλακας. Ήταν πολύ αφοσιωμένοι φίλοι κι είχαν περάσει πολλά βράδια καθισμένοι μαζί της στο μεγάλο σαλόνι, μπροστά στη φωτιά, προσπαθώντας να την καθησυχάσουν.

«Όσο ζω δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα» έλεγε ο Ντάρριους, απλώνοντας τη γιγάντια ασπρόμαυρη πατούσα του πάνω της, «δε θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έκανε ο προπροπροπροπάππος σου για το δικό μου».

«Εγώ ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ανησυχείς» συμπλήρωνε ο Σνίτσι, αναποδογυρίζοντας συγχρόνως το φλιτζάνι με το τσάι του χωρίς να το καταλάβει, «εγώ δε βλέπω τίποτα το παράξενο εδώ μέσααααΑΑΨΟΥ!!!!!».

Αλλά ο Ντάρριους ήταν ένας μεγάλος δυνατός σκύλος κι ο Σνίτσι δεν έβλεπε τίποτα έτσι κι αλλιώς, παρά τα τεράστια γυαλιά που φορούσε. Κι ενώ, όταν καμιά φορά οι φίλοι της προσφέρονταν να μείνουν στο σπίτι, η Ούρσουλα ένιωθε ήσυχη κι ασφαλής, μόλις ξανάρχιζαν τα γρουλίσματα απ' τη σοφίτα κι οι πανοπλίες κουνιόντουσαν και τα πιάτα σηκώνονταν απ' τα τραπέζια και πετούσαν, μαύρες

σκέψεις πλημμύριζαν ξανά το μυαλό της. Ίσως οι φίλοι της να μην την πίστευαν, ίσως απλά να την παρηγορούσαν, στο κάτω κάτω, ο Πουαζόν δεν είχε ανακαλύψει τίποτε τόσο καιρό... Κι αν ήταν όλα στο μυαλό της; Αν είχε αρχίσει να τα χάνει απ' τα γεράματα;

Την ίδια σκέψη έκανε και τώρα, όταν ξαφνικά απ' το δάσος ακούστηκε το ουρλιαχτό του λύκου, ενώ συγχρόνως ο Πουαζόν άνοιξε την πόρτα, ανήσυχος απ' τα πράγματα που είχε ακούσει να πέφτουν.

Η Ούρσουλα στρίγκλισε ξανά και μ' έναν πήδο χώθηκε στο κρεβάτι της, τρέμοντας απ' τ' αυτιά ως τις πατούσες.

«Η κυρία να με συγχωρεί» είπε ο Πουαζόν «αλλά άκουσα θόρυβο και φοβήθηκα ότι σας συνέβη κάτι...».

«Τι άλλο να μου συμβεί, Πουαζόν;» βόγκηξε η Ούρσουλα κάτω απ' τα παπλώματα, πασχίζοντας να μην ξεσπάσει σε λυγμούς. «Μου φτάνει που το σπίτι μου είναι στοιχειωμένο!»

«Μη... μην το λέτε αυτό, κυρία» είπε ο Πουαζόν κι έσκυψε για να τριψέψει το μελάνι μ' ένα πανί. Αλλά την ίδια στιγμή η πένα που βρισκόταν πεσμένη δίπλα στο λεκέ σηκώθηκε στον αέρα, και ο Πουαζόν άφησε μια τσιρίδα και χώθηκε κι αυτός κάτω απ' το κρεβάτι.

Για μερικές στιγμές δεν ακουγόταν το παραμικρό μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, εκτός απ' την ανάσα της Ούρσουλα (κάτω απ' το πάπλωμα) και του Πουαζόν (κάτω απ' το κρεβάτι). Ώσπου κάποια στιγμή η Ούρσουλα είπε:

«Καλέ μου Πουαζόν, θα ήθελα να μείνω λίγο μόνη. Πήγαινε, σε παρακαλώ, να μου ετοιμάσεις ένα φλιτζάνι καφέ».

«Μα, κυρία, είναι αργά, αν πείτε τώρα καφέ, πώς θα κοιμηθείτε;» της είπε ο Πουαζόν, χωρίς να ξεμυτίσει απ' την κρυψώνα του.

«Ενώ, αν δεν πιω καφέ, θα κοιμηθώ σαν το πουλάκι, σ' αυτό τον πύργο του τρόμου που ζούμε!» Θυμωμένη, βγήκε απ' το κρεβάτι και κοιτώντας όλο φόβο γύρω γύρω προχώρησε ξανά ως το γραφείο της. «Κι όταν τελειώσεις, αν έχεις την καλοσύνη, τηλεφώνησε στο Κόντορ Μέλ. Θα ήθελα να στείλω κάτι επειγόντως, απόψε, αν γίνεται».

Ο πιστός Πουαζόν, αφού σιγουρεύτηκε πως τίποτα κακό δε συνέβαινε μες στο δωμάτιο –αλλιώς η κυρία του θα σύρλιαζε–, σηκώθηκε, ίσιωσε τη γραβάτα του και ξεκίνησε για την κουζίνα, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Στο μεταξύ η Ούρσουλα είχε ανοίξει ένα καινούριο μπουκάλι μελάνι, είχε βγάλει καθαρό χαρτί κι ετομαζόταν να ξεκινήσει ένα γράμμα που έπρεπε να είχε γράψει από καιρό. Όσο κι αν αγαπούσε

τους φίλους της και τον Πουαζόν, όσο κι αν τους εμπιστευόταν, δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν. Μονάχα ένας μπορούσε.

Ένα σκιουράκι στ' αλήθεια τετραπέρατο, που είχε να δει χρόνια και που αυτή τη στιγμή ήταν η μόνη της ελπίδα.

Αγαπητέ μου Κορνήλιε, έγραψε στην πρώτη σειρά...

